

Gendrutis
Morkūnas

BLUSYNO
PASAKOJIMAI

İLİUSTRAVO
LINA
ŽUTAUTĖ

UDK 821.172-93
Mo-199

ISBN 978-609-441-257-8

Antrasis pataisytas leidimas

© Tekstas, Gendrutis Morkūnas, 2008

© Iliustracijos, Lina Žutautė, 2008

© Leidykla „Niekio rimto“, 2014

Vilnius
2014

Prie šviesoforo sustojo automobiliukas. Mažas, raudonas, dvejų durų. Automobiliuko priekyje sėdėjo mama ir tėtis, pro nedidelius langus gale buvo matyti vaikų galvos. Gal dvi, gal trys, o gal net keturios. Švietė raudonas šviesoforo signalas.

Bėgo laikas. Jau seniai turėjo išžiėbti žalioji šviesoforo akis, tačiau atrodė, kad šviesoforas pamiršo, jog tokią akį turi.

Idomiausia, kad taip ir buvo. Šviesoforo viduje įstrigo kažkokio jungiklio kojėlė, todėl raudonoji akis nė nesirengė užgesti.

Šviesoforas buvo sutrikęs. Per savo audringą gyvenimą (vien šią vasarą girtų ir žioplų vairuotojų automobiliai į jį atsitrenkė aštuonis kartus) jis matė gausybę įvairiausių automobilių.

Tačiau tokį mažą automobilį su tiek daug vaikų jis matė pirmą sykį.

Šviesoforo viduje trakstelėjo mažytė reliukė, įjungdama jo vaizduotę. Niekas pasaulyje neturi tokios turtingos vaizduotės kaip visko matę šviesoforai, todėl šviesoforą užplūdo košmariški

mažajo automobiliuko vidaus vaizdai: ten karšta ir trūksta oro, vaikai trupina sausainius ir laisto sultis, o sėdynių apmušaluose veisiasi blusos. Įlipęs į tokį automobilį, būtinai atsisėsi į ištirpusių ledų balutę arba žiurkėno kakutį, o išlipdamas susitrenksi pakaušį ir durelėmis nusimuši pirštą.

Žodžiu, siaubas...

Nežinia, kuo šviesoforo vaizduotės siautėjimas būtų pasibaigęs, jeigu ne mažiausias keleivis. Raudonoji akis jam taip įgriso, kad pro atvirą automobiliuko langą jis iškišo liežuvį. Ilgą, raudoną, nukarusį, su vakar valgyto jogurto dėmelėmis.

Sako, tokiais liežuviais žmonės senovėje per mūsų skaldydavo vieni kitiems galvas.

Tad nieko keisto, kad įstrigusi jungiklio kojelė trakstelėjo ir įjungė žalią signalą. Taip taip, iškart žalią, be jokio geltono!

Automobiliukas vėl pajudėjo. Artimiausia šviesoforo draugė šiukšlių dėžė išgirdo, kaip šviesoforas pavymui automobiliukui susnypstė:

– Blusynas.

Šviesoforo viduje trakstelėjo dar sykį. Tai mažoji relė išjungė šviesoforo vaizduotę. Ir pačiu laiku. Su įjungta vaizduote šviesoforai išprotėja per dvi su puse grūsties valandos.

O automobiliukas netrukus atsidūrė už miesto. Jį lenkė didesni, blizgesni ir apsukresni automobiliai, juose sėdėjo po vieną ar du žmones, žmonės tylėjo ir tarsi prikalti prie sėdynių nepasukdami galvų spoksojo į priekį. Nesišypsodami, nekrapštydami nosių, nesimaivydami, nežiūrėdami vienas į kitą.

Jie skubėjo. Kasti bulvių, skersti kiaulių ir dažyti tvorų.

O mažajame automobiliuke neskubėjo niekas. Visi dairėsi į šonus, žiūrėjo į dangų ir vieni kitiems į ausis. Įdomiausiose vietose automobiliukas stabtelėdavo. Ne tokiose įdomiose vaikai imdavo zvimbti, tėtis – kriuksėti, o mama – spragsėti pirštais.

Nusibodus zvimbti, kriuksėti ir spragsėti, automobiliuko keleiviai surimtėjo. Kokias penkias minutes visi susiraukę žvelgė į tolį, tyliai niūniavo, krapštė pakaušius ir tampė vienas kito kairiųjų kojų pirštus.

*O paskui tarsi susitarę, tačiau
nė truputėlio nesitarę, ėmė pasakoti
visokius pasakojimus.
Blusyno pasakojimus...*

